

SLADKÝ ŽIVOT

Melanie Milburneová
Noc
v Saint Rémy

MELANIE MILBURNEOVÁ

NOC V SAINT RÉMY

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

únor je sice nejkratší měsíc v roce, ale letos ho máme o den delší. A co je lepšího na dlouhé zimní večery než romantika a snění!

Tentokrát se sešly příběhy, v nichž hrdinové spolu stráví vášnivou noc, která ovšem nezůstane bez následků... a každý se s tím vypořádá po svém.

Chloe zažije Únos na karibský ostrov, ale nakonec zjistí, že to není tak špatné. Hannah zaplatí svou Cenu za vášně, a je na ní, aby svého vyvoleného přesvědčila, že manželství za to stojí. Podaří se Leovi získat od Tvrdohlavé Australanky Maddie to, po čem tak touží? Ava se má stát Giannisovou Milenkou na jeden večer, ale nakonec s ním zůstane už navždy. Kdo by nechtěl prožít vášnivou Noc v Saint Rémy stejně jako Audrey? A jak dlouho zůstane Cristina v Pevnosti na ostrově? To všechno zjistíte, až si přečtete knížky, které jsem pro Vás připravil na únor v edicích Sladký život a Sladký život Duo.

A jedna rada nakonec: „Jak si udržet hezké manželství? Myslím, že to chce především velkou dávku tolerance. Skoro bych řekl, že láska je dar, který dostanete a tolerance způsob, jak si ji zachovat. Je to iluzorní představa, že se vám podaří toho druhého změnit. Nezměníte ho, stejně jako nezměníte sebe. Každý z nás je v podstatě nesnesitelný, ale s tím je třeba žít. Takže jediná šance je zvyknout si na to a být rád, že se našel takový blázen, co si zvykl na Vás.“ (Marek Eben).

S láskou,

Váš Harlequin

Melanie Milburneová

NOC V SAINT RÉMY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Tycoon's Forbidden Cinderella

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Melanie Milburne
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-4863-1 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4864-8 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4865-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Audrey fascinovaně zírala na pozvánku na svatbu, jako by to byl velký šváb, procházející se na stole hned vedle talíře s toasty. „Tak na tuhle svatbu nepůjdu za žádnou cenu. *Za žádnou cenu.*“

Její spolubydlící Rosie se posadila k jídelnímu stolu proti ní, natáhla ruku a vzala jí jeden toast z talíře. „Už potřetí a zase první družička, co?“ poznamenala s plnou pusou. „K neuvěření.“

Audrey si povzdychla. „Přesně tak. Být třikrát za družičku je už tak dost zlé, natož pokaždé na sňatku vlastní matky se stejným ženichem – s Harlanem Foxem. Člověk by řekl, že už dostala dost na paměťnou.“

„No, já si myslím, že přesně tohle je na celé té záležitosti nejpikantnější...“ Rosie zkroutila ústa v grimase, která měla naznačit: *ještě že se to netýká mě.*

„Nechápu, proč se máma nepoučila z chyby, kterou udělala. Dvakrát.“ Audrey točila v dlani šálkem s čajem. Vír, který se v něm utvořil, se podobal víru, který se jí točil v žaludku. „Která žena zdůvodní, proč si bere jednoho a toho samýho muže třikrát? Další svatbu nevydržím. Přetrpěla jsem dva rozvody, a třetí bude nad moje síly. Kdyby se aspoň odehrávaly v soukromí a civilizovaně. Ale to ne – byly nechutné a týdný se propíraly v tisku.“

Hlučně upustila lžičku na podšálek. „Problém je, že mám za rodiče v podstatě hrdiny telenovely. Ať udělají cokoliv, ať se jim stane cokoliv – dobré věci, špatné věci nebo dokonce i bolestné věci – veřejnosti to neunikne. Všechno se hned objeví v bulvárním tisku a na internetu – s milionovým zhlédnutím.“

„Jo, už vidím, jak vzápětí bulvár nezapomene rozmáznout aféru Sibelly s jedním z těch mladých kameramanů,“ poznamenala Rosie. „Je k neuvěření, že má pětadvacetiletou dceru a pořád přitahuje chlapy jako bar pijáky.“

„Jo, a aby toho nebylo málo – Harlan Fox je stejně slavný jako moje máma.“ Audrey se zamračila a prudce od sebe odstrčila šálek, jako by ji ohrožoval na životě. „Co probůh vidí na stárnoucí rockové hvězdě heavymetalové kapely?“

„Jestli ta svatba nemá něco společného s tím, že Harlan a jeho kámoši se chtějí dát znovu dohromady a chystají se na turné a comeback?“ Rosie byla zřejmě zanícená čtenářka bulvárních časopisů.

Audrey zakoulela očima. „Ten proces znovuzrození se určitě protáhne, protože dva členové kapely v současné době pobývají na odvykací léčbě – jeden kvůli drogám a druhý kvůli závislosti na alkoholu.“

Rosie si olízla džem ze špičky prstu a zatvářila se, jako by si na to zrovna teď vzpomněla. „Je Harlanův syn Lucien pořád tak neuvěřitelně sexy?“

Audrey vyskočila a odstrčila židli, jako by pod ní začala doutnat. Při sebemenší zmínce o Lucienu Foxovi se napružila. Zaťala zuby, sebrala hrnek ze stolu a obsah vylila do dřezu. Přála si, aby mohla místo do dřezu vchrstnout čaj do Lucienovy neskutečně hezké tváře. „Ano,“ řekla a znělo to, jako by vyplivla z úst něco nechutného.

„Je legrační, jak si vy dva nemůžete přijít na jméno,“ ušklíbala se Rosie. „Chci tím říct, že si myslím,

že toho máte hodně společného. Oba žijete ve stínu slavných rodičů. A občas jste se dokonce stali nevlastními sourozenci. V průběhu kolika let?“

Audrey se otočila od dřezu a sevřela opěradlo židle. „Šesti. Ale to se už opakovat nebude. Sourozenci z nás už nebudou. V žádném případě. K té svatbě totiž nedojde.“

Rosie zvedla obočí, až se dotýkalo ofiny. „Cože? Myslíš, že jim to rozmluvíš?“

Audrey pustila opěradlo židle a natáhla se pro mobil, který ležel na stole. Matka na její zprávy pořád nereagovala. *Zatraceně*, pomyslela si rozladěně. „Mám v úmyslu mámu a Harlana najít a otevřeně a důrazně si s nimi promluvit. Jestli to jinak nepůjde, budu je vydírat. Musím jim ve sňatku zabránit. *Musím*.“

Rosie se zamračila. „Co myslíš tím najít je? Proč? Skrývají se někde nebo tak něco?“

„Oba vypnuli mobily. Jejich agenti zřejmě nemají tušení, kde jsou.“

„A ty to víš?“

Audrey poklepávala prsty na displej mobilu. „Ne, ale mám určitou představu, kde by mohli být, a z té budu vycházet. Snad se nepletu.“

„Neptala ses Luciena, jestli náhodou neví, kde jsou, nebo jsi s ním od toho posledního rozvodu nemluvila? Jak je to vlastně už dlouho?“ vyzvíдалa Rosie.

„Tři roky,“ odpověděla Audrey. „Posledních šest let se máma s Harlanem dávali dohromady, brali se a zase se rozváděli takovým tempem, že to ani bulvár nestačil sledovat. Já už to nechci. Už nechci, aby se to opakovalo. Ať se zase dají dohromady, ale bez svatby. Svatba prostě nebude.“

Rosie kroutila rty ze strany na stranu, jako by nevěřila svým uším. „No páni! Ty proti manželství opravdu něco máš! Ty se nechceš jednou vdát?“

„Ne. Nechci.“ Audrey bylo jasné, že mluví jako upjatá stará panna v románu z devatenáctého století, ale bylo jí to jedno.

Nenáviděla svatby. Nenáviděla s velkým N na začátku. Když viděla bílé šaty se závojem a s vlečkou, málem se pozvracela. Možná, že by jí to tak nevadilo, kdyby se nemusela účastnit několika matčinyých svateb. Před Harlanem Foxem byla Sibella Merringtonová vdaná už třikrát, a ani s jedním ze tří bývalých manželů Sibella neotěhotněla. Údajně. Audrey proto nevěděla, kdo je její otec, a zřejmě to nevěděla ani máma, i když nakonec počet možných otců zúžila na dva.

„Neodpověděla jsi na mou otázku,“ naléhala Rosie. „Mluvila jsi s Lucienem, nebo nemluvila?“

„Nemluvila.“

„Možná, že bys o tom měla začít uvažovat,“ radila jí Rosie. „Nikdy nevíš – možná by se osvědčil jako spojenec v tvém tažení proti sňatku Harlana a Sibelly.“

Audrey si pohrdavě odfrkla. „Pokud někdy s tím arogantním a nadutým pitomcem zase promluví, peklo se promění ve výrobu ledu.“

„Proč ho tak moc nenávidíš? Co ti udělal?“

Audrey šla ke dveřím, z věšáku sundala kabát, oblékla si ho, vytáhla si vlasy zpod límce a zadívala se na svou spolubydlící. „Nechci o tom mluvit. Prostě ho nenávidím, to je všechno.“

Rosie znovu vyletělo obočí až k pěšince, zaklonila se v židli a oči jí svítily zvědavostí. „Zkusil na tebe něco?“

Audrey zrudla a tváře měla najednou tak horké, že by si na nich mohly udělat další toasty. Za nic na světě by Rosie nepřiznala, že to ona na něho něco zkusila, a že ji odmítl.

Potupným, trapným, ponižujícím způsobem ji odmítl.

A ne jednou, ale hned dvakrát. Poprvé – to jí bylo osmnáct – a pak znovu, když jí bylo jedenadvacet. Pokaždé to bylo na svatební hostině jejich rodičů. *Další důvod, proč musím sňatku zabránit.*

Už žádná svatební hostina.

Už žádné šampaňské.

Už žádné neohrabané flirtování s Lucienem Foxem.

Panebože, proč, proč, proč jsem se ho pokoušela políbit?

Měla v úmyslu jen tak ho dohnout na tvář, aby ukázala, jak je v pohodě a nad věcí, pokud jde o sňatek jejich rodičů. Ale tak nějak sklouzla pusou. Záleží na tom, kdo z nich sklouznul pusou? Téměř se dotkli rty. Tak blízko ještě ke rtům nějakého kluka nebyla.

Ale ucukl, jako by ho chtěla uštknout.

Totéž v modrém se opakovalo při druhé svatbě jejich rodičů. Audrey se rozhodla, že se bude chovat, jako by se nic nestalo. Jako by nikdy nedošlo k onomu skoropolibku. Ukáže mu, že je zcela nad věcí. Po několika sklenkách šampaňského našla odvahu jít na parket, a když zrovna tancovala kolem Luciena, poslala mu vzdušný polibek, ale jaksi se stalo, že ji někdo zezadu strčil a ona celým tělem na Luciena narazila. Aby neupadla, chytla se ho za košili. Vzal ji za boky, aby neztratila rovnováhu.

A v jednu chvíli... v jednu nesmírně krátkou chvíli, když se trochu ztišil hluk probíhající oslavy, a když se jí zdálo, že jsou úplně sami... měla dojem, že ji políbí. *A co jsem udělala já?*

Stoupla jsem si na špičky, zavřela oči a čekala, že mě políbí. A čekala. A čekala.

Nepolíbil ji.

Jen když na to pomyslela, zastyděla se do hloubi duše.

V obou případech byla trochu v náladě, a proto jí

rozum říkal, že se zachoval čestně, když její neobratné pokusy o polibek odmítl, ale srdce nebo spíš žena, nejistá žena v ní, chtěla vědět, jestli může nějakého muže přitahovat. Chtěl by ji nějaký muž políbit nebo dokonce se s ní milovat?

Bylo jí pětadvacet, a byla ještě panna. S klukem si vyšla naposledy někdy před dvacítkou. Jistěže ji kluci mockrát zvali na rande, ale odmítala je, protože si nebyla jistá, z jakého důvodu si s ní chtějí vyjít. Měla první rande, když jí bylo šestnáct. Skončilo katastrofálně. Bylo pro její ego tak zničující, že by udělala cokoli, aby něco podobného už nikdy nezažila. Pozval ji na schůzku jen proto, že měla slavnou matku. Ne proto, že s ní chtěl jít do kina nebo proto, že se mu líbila.

Vždycky to bylo kvůli slavné matce.

Vzala si klíče a tašku, kterou si před snídání sbalila. „Na víkend odjedu z města.“

„Smím vědět, kam jedeš, nebo je to státní tajemství,“ neodpustila si Rosie uštěpačnou otázku.

Audrey nemohla říct, že by své spolubydlící nedůvěrovala, ale věděla, že i Rosie byla nekritickou obdivovatelkou Sibelly Merringtonové.

„Promiň, Rosie, ale chci to udržet v tajnosti. Pokud to bude možné, chci se vyhnout pozornosti médií. Protože máma a Harlan se skrývají, první osoba, na kterou se paparazzi vrhnou, budu já.“

Prosím, prosím, jen ať se tohle už nikdy nestane, v duchu se modlila Audrey.

Paparazzi matku po prvním rozvodu neúnavně pronásledovali. Schovala se před nimi u Audrey v bytě. Zůstala u ní tři týdny, třikrát se předávkovala drogami. Nebylo to tak vážné, aby bylo zapotřebí volat záchranku, ale Audrey k ní musela pokaždé zavolat jejího doktora. Bylo to tehdy pro ni tak stresující, že to byl možná hlavní důvod, proč nechtěla, aby si matka znovu Harlana Foxe vzala.

„A co Lucien?“

„Co má být s Lucienem?“ Stačilo, když zaslechla jeho jméno, a ztuhla jako prkno.

„Co jestli se Lucien ozve a bude chtít vědět, kde jsi?“

„Neozve se. A kdyby přece jen – má moje číslo.“

Ne že by ho během posledních tří let použil. Nebo během posledních šesti let. Proč by to taky dělal? Nebyla jeho typ. Jeho typ byly vysoké dlouhonohé blondýnky, ženy, které nepily spousty šampaňského, když byly nervózní nebo nejisté nebo vykojené. Protože nervózní, nejisté nebo vykojené nikdy nebyly.

„Můžeš být šťastná, že má Lucien Fox uložené tvoje číslo v mobilu,“ řekla Rosie a v obličeji se jí objevil toužebný výraz. „Přála bych si mít jeho číslo v mobilu. Předpokládám, že ty ho taky nemáš –“

Audrey zavrtěla hlavou. „Bylo by to naprosto zbytečné, i kdybych ho měla. Nechodí s obyčejnýma holkama, jako jsme my. Chodí jen se superštíhlýma supermodelkama.“

Rosie si povzdechla. „No jo, jako například s tou, se kterou se ukazuje už celé týdny – s Vivianou Prestonwardovou.“

Audrey se sevřel žaludek. „Co-cože?“ zachraptěla a odkašlala si. „Chci říct – no jistě, to vím taky.“

„Viviana je neskutečně krásná.“ Rosie se zatvářila zasněně, ale vzápětí její výraz vystřídala závist. „Viděla jsem jejich fotku – byli na nějakém charitativním plese. Někteří z přítomných se prý nechali slyšet, že ti dva se brzy zasnoubí. Některé holky mají zkrátka štěstí. Dostanou do vínku krásu a za muže ty nejlepší chlapy.“

„Neřekla bych, že Lucien Fox je nějaká výhra,“ odtušila Audrey. Snažila se v hlase potlačit hořkost. „Vypadá sice dobře a je bohatý, ale jeho osobnost by potřebovala hodně vylepšit. Je hrozně upjatý, chladný a nudný.“

Rosie se na ni zkoumavě zadívala. „Možná, že tě požádá, abys mu šla za družičku i na jeho svatbě, jestli už zase budete nevlastní sourozenci.“

Audrey stiskla zuby tak silně, že kdyby mezi nimi měla kokosový ořech, rozlouskla by ho. „Ne, pokud do toho budu moct mluvit.“

Audrey opustila Londýn a za několik hodin vjížděla na úzkou cestu, která vedla k jejich chalupě. Odlehlý venkovský dům v Cotswoldsu matka koupila, když získala svou první roli v televizním filmu. Audrey se divila, že matka dům už dávno neprodala, ale nějak se stalo, že dům jí pořád zůstával, zatímco několik manželů a jejich domy jí nezůstali.

Byl příliš neokázalý na to, aby ho novináři považovali za pravděpodobné útočiště Sibelly a Harlana, a proto ho Audrey dala na první místo v seznamu míst, na nichž je chtěla hledat. Máma jí nechala ve schránce spolu s pozváním na svatbu lístek s nápořdou: *Jeli jsme si s Harlanem přivonět k narcisům.*

To mohlo znamenat jen jediné: jsou v *Bramble Cottage*.

V tomto ročním období byla zahrada kolem chalupy plná narcisů. Byly i podél cesty, na polích, pod stromy, na březích velkého potoka. Jejich zářivá žluť a vůně Audrey od dětství okouzlovala.

Bramble Cottage představoval dokonalý úkryt, protože se nacházel na konci dlouhé příjezdové cesty lemované živým plotem a stromy, jejichž přerostlé větve tvořily jakýsi tunel. Asi v polovině příjezdové cesty byl most přes potok, který se po velkých deštích přeměnil v říčku.

Jako dítě ji stromy lemující příjezdovou cestu fascinovaly, protože se jí zdálo, že ji chtějí svými větvemi obejmout. Kdykoliv projížděly dlouhým stinným tunelem, představovala si, že vstupují do jiného světa,

do bezpečného světa, do kouzelného světa, kde byla jen máma a ona. Do světa, v němž se nevyskytovali muži, kteří přicházeli a zase po čase odcházeli.

Nečíhali tady reportéři, aby skrytými kamerami natáčeli každý pohyb Sibelly a její plaché dcery.

Audrey vystoupila z auta. Při zběžném pohledu nepozorovala v domě žádnou známku nějaké činnosti, ale věděla, že matka a Harlan by dokonale zakryli každou stopu, která by je mohla odhalit.

Když se podívala pozorněji, zjistila, že chalupa vypadá dost zanedbaně. Mezi občasnými matčinými návštěvami mohly uplynout celé měsíce, ne-li roky, jak se zdálo. Vždycky si myslela, že na dům dohlíží najatý správce.

Zahrada byla přerostlá, ale to jí tolik nevadilo. Naopak – přispívalo to k půvabu místa. Audrey milovala pohled na rostliny přetéající z truhlíků a květináčů a na květy, které provoněly vzduch jarními vůněmi.

Audrey zaparkovala auto ve stínu rozložitého dubu dál od chalupy, na místě, kam nebylo vidět. Nechtěla, aby ho náhodou zahlédl nějaký slídil, kterého by napadlo Harlana a Sibellu tady hledat.

V duchu si pogratalovala, když spatřila před chalupou v drobných oblázcích čerstvé stopy po pneumatikách. Sklonila se, aby si je mohla prohlédnout zblízka. Podle nich zjistila, že auto přijelo a zase odjelo, což znamenalo, že matka s Harlanem nemohli být daleko. Možná si zajeli pro zásoby nebo pro něco. To „něco“ byla pravděpodobně bohatá zásoba alkoholu.

Napřímila se a zahleděla se na oblohu, na níž se pojednou nakupily temné mraky. *Přijde bouřka*, pomyslela si. To byla další věc, kterou tady milovala: jarní bouřky, které okouzleně pozorovala za okny domu.

Náhradní klíč byl vlevo pod květináčem, ale Audrey nejdřív zaklepala pro případ, že by byli doma. Když nikdo neodpovídal, odemkla si. Dveře otevřela přesně ve chvíli, kdy se spustil prudký déšť, jako by někdo otočil vodovodním kohoutkem.

Zavřela za sebou dveře a rozhlédla se po velké místnosti. Určitě tady nikdo nebyl už celé měsíce. Snažila se ze všech sil potlačit zklamání. Byla si tak jistá, že je tady najde.

Špatně jsem si vyložila matčinu poznámku?

Zahleděla se na pavučiny, které visely ze stínítka lampy a z křbové římsy a otrásla se. Na nábytku ležela tenká vrstva prachu a v domě se vznášel nepříjemný zatuchlý odér. Pokud existoval nějaký domovník nebo správce nemovitosti, tak sem zřejmě ani nepáchl.

Audrey napadlo, že kdyby tu nějakou dobu zůstala, mohla by podstoupit sice odpornou, ale nenákladnou terapii, která by ji zbavila arachnofobie. Roztáhla závěsy, aby do domu dostala víc světla, ale na obloze se nakupila tak hrozivá bouřková mračna, že to nepomohlo. Svět venku teď dostal žlutozelenou barvu a s každým zablesknutím působil stále hrozivěji.

Rozsvítila a obývací pokoj s měkkými pohovkami a ušákem, který stál vedle krbu, hned vypadal domácky a útulně. Svářil se v ní pocit zmaru, že její pátrání po matce a Harlanovi zřejmě nebylo úspěšné, s potěšením, že má chalupu pro sebe – a právě při bouřce. Říkala si, že by tu mohla zůstat hodinu nebo dvě a dát dům trochu do pořádku, nebo by tu mohla dokonce zůstat přes noc a promyslet si plán B.

Pořád neztrácela naději, že se máma s Harlanem mohou každou chvíli vrátit. Vždyť tu evidentně někdo byl, jak usoudila podle stop po pneumatikách před domem.

Tak prostě počkám, dokud nepřijedou. Posadíme